

AAARGH

ČESKY A SLOVENSKY

Rudolf Seidl a Policie České republiky (2001)

Dokument

Okresní ředitelství Policie ČR v Opavě zahájilo trestní stíhání prozatím proti neznámému pachateli pro podezření ze spáchání trestného činu podle §260, Podpora a propagace hnutí směřujících k potlačení práv a svobod člověka, proti rozšiřovatelům třech publikací. Dvě z nich jsou zjevně nepřiliš zajímavé antisemitské pamflety, třetí brožurka, která kriticky hovoří o vyhnání sudetských Němců. Je to první nenápadný pokus postavit kritickou diskusi o vyhnání a zločinech, které byly během něho spáchány, naroveň antisemitskému štvání, případně "osvětivské lži" a kriminalizovat (zatím jen na lokální úrovni) svobodnou diskusi o tomto pro naši společnost nepříjemném problému. K případu se ještě vrátíme, zatím dáváme k dispozici (s malými eliminacemi) posudek, který má toto tažení krýt. Je pod ním podepsán dr. Zdeněk Zbořil z Politologického ústavu FF UK. Nechce se nám věřit, že by podpis mohl být autentický.

O P I S ^{x)} Ústav politologie FF UK

Policie České republiky
Okresní ředitelství Opava

Praha, 21/7 2001

Odborné vyjádření z oboru politologie, historie, sociologie a lingvistiky

Předmětem odborného vyjádření jsou tiskoviny předané dne 28/6 2001 /dopisem ze dne 21/6/ Kriminálnímu úřadu Policie České

republiky.... Jedná se o následující materiály:

pol.1/ kopie tiskoviny *Rudolfa Seidla: Osvětím, fakta versus fikce, nové a utajované poznatky o holocaustu*, bez vřočení, jako vydavatel uvedeno nakladatelství Facta non Grata,

pol.2/ fotokopie publikace Johannese Rothkranze: *Ano Evropě známená Ne Maastrichtu!*, z německého originálu *A ZU Europa heisst NEIN zu Maastricht!*, Durach: Verlag Anton A. Schmid 1994 s dodatkem "tištěno v Německu 1998", český překlad Jaroslav Voříšek, ISBN 3-932352-23-8, s označením českého nakladatele Pro Fide Catholica,

pol.3/ kopie tiskoviny, jejíž autor není uveden, s názvem *Sudetští Němci, etnická čistka, vyhnání*, vyd.: Open Education and Science - Opava, ISBN 80-901974-5-0 přel. a redakčně upravila Mgr. Ludmila Čajanová z německého originálu *Der vergessene Voelkermord im Herzen Europas /Zapomenutá genocida v srdci Evropy/* publ. Gerdem Kleiningem a Josefem Weikertem 1999, české vydání vytištěno u RETIS, s. r. o. v Krnově, vřočení neuvedeno.

Vřechny uvedené tiskoviny jsou na území České republiky řířeny pololegálním způsobem, tj. někdy v originálech, někdy ve fotokopiích, prakticky totožných s materiály, které byly předloženy k tomuto odbornému posouzení.

Nejznámější z k posouzení předložených tiskovin je brožura Rudolfa Seidla (viz pol.1/ výře uvedeného seznamu), která je zasílána do ČR z Belgie, prostřednictvím instituce, jejíž kontaktní adresa je uvedena na s. 2 posuzovaného materiálu: *Vrij Historisch Onderzoek, European Foundation for Free Historical Research Postfach 60, B-2600 Berchen 2, Belgie* (ve vlámsřtině Svobodné historické badání, v angl. Evropská nadace pro svobodný historický výzkum/.

Vydavatelé i distributoři uvedeného textu jsou si vědomi možného trestního postihu, a proto uvádějí zmíněnu kontaktní adresu s poznámkou, že projekt *-facta non grata-* je neziskovou organizací a vznikl výhradně soukromou iniciativou, a protože se jeho realizátoři obávají cenzury a dalších "nebezpečí", žádají o zasílání objednávek na belgickou, výře uvedenou adresu. Dále nabízejí sedm internetových adres, z nichž dvě jsou od roku 1999 v čeřtině:

<http://members.aol.com/vffgvho/včeřtině>

<http://www.webcom.com/ezundel/dtto/>

<http://www.abbc.com/nj>

<http://www.air-photo.com>

<http://www.abbc.com/islam>

<http://www.codoh.com>

<http://www.abbc.com/aaargh>

Vřechny tyto internetové adresy publikují informace a texty, které mají vztah k tzv. historickému revizionismu, což je vlastně jen

propagandistické úsilí o revizi nejen historického poznání, ale i výsledků Druhé světové války, známé zejména z území Německa od roku 1947. Viz zejména adresu druhou, která se týká procesu s Ernstem Zundelem /původně německým státním občanem/, který byl obviněn kanadským soudem v roce 1984 z podpory nacismu, antisemitismu a popírání holocaustu.

Text Rudolfa Seidla je typickým pro revizionistickou literaturu, soustředující se v poslední době zejména na popírání masového vyvražďování evropských Židů v letech Druhé světové války. Vychází z nepravdivých tvrzení Ernsta Zundela, odsouzeného za svou publikační činnost, a ze "Zprávy Freda A. Leuchtenberga" /Leuchtenberg Report/, kterému Právě Zundel zaplatil 35 tis. USD, aby sehnal jakákoli fakta vyvracející existenci plynových komor v Osvětimi, a jehož výpověď před soudem v Bostonu prokázala, že jde o obyčejného podvodníka. Seidlov materiál vychází i z dalších pokusů o popírání holocaustu, jak se o nich můžeme dovědět z publikací britského historika Davida Irvinga nebo francouzského profesora Roberta Faurissona. Mimochodem, právě Irving, jehož knihy jsou běžně a masově distribuovány v ČR, byl 20. 7. t.r. odsouzen v Londýně u britského Nejvyššího soudu, proti jehož rozhodnutí se již nemůže ve Velké Británii odvolat, za "popírání Hitlerova podílu na hromadném vyhlazování Židů za Druhé světové války", které detailně doložila a kriticky posoudila Deborah Lipstadt ve své knize Denying of Holocaust. The Growing Assault on Truth and Memory /Popírání holocaustu. Rostoucí napadání pravdy a paměti/, New York: The Free Press 1992 a Londýn: Penguin Books 1994.

Podobně jako celá revizionistická literatura, také brožura Rudolfa Seidla chce být seriózním vědeckým dílem, ale tzv. "vědeckost" je zde jen průhledným pokusem zastřít typickou neonacistickou propagandu a snahu revidovat výsledky Druhé světové války. Východiskem tedy není snaha revidovat nebo získat nové historické poznání, poznat skutečný stav věcí, ale zpochybnit obžalobu, důkazy a rozsudky Norimberského tribunálu v roce 1946 a paralelně vedle sebe stavět viny nacistického Německa vedle vin armád Spojenců při bombardování Německa, incidenty, ke kterým docházelo při odsunu německy mluvícího obyvatelstva ze Střední a východní Evropy v roce 1945-1946, případně další excesy, které se vyskytovaly na konci války ve všech evropských zemích. Je to tradiční zaměňování příčin a následků, opět typické pro revizionistickou literaturu.

Vydávání a distribuce Seidlovy brožury je, podle mého názoru, více odsouzeníhodné, než vydávání Hitlerova Mein Kampf, protože kniha nacistického vůdce je autentickým textem, který můžeme považovat za pramen poznávání nacistické ideologie. "Osvětim -fakta versus fikce" je vak jen špatně napsaným a lživými argumenty doloženým propagandistickým pamfletem, jehož cílem je znevážit památku obětí německého nacismu a obhájit válečné zločiny a masové a systematické vyvražďování evropského obyvatelstva Velkoněmeckou říší, státem, ovládaným v letech 1933-1945 nacisty.

Také brožura Johannese Rothkranze (pol.2/ výše uvedeného seznamu) je propagandistickým dílkem, které se nesnaží ani tak přesvědčit své čtenáře, že evropská integrace, která našla svůj vrchol v podpisu Maastrichtské smlouvy o vzniku Evropské unie, je chybnou politickou konstrukcí, ale zejména, že jde o úradek a spiknutí a "již dávno uskutečněným tichým uchvácením moci internacionálními /velko/bankami v Evropě i ve světě, pod sice skrývaným, ale nepochybným vedením domu Rothschildů" nebo "o veřejnosti prakticky neznámém, ale intenzivním zednářském propojení a řízení předních evropských' sjednocovacích' politiků" ./viz nečísl. první s. textu/

Téma žido-zednářského spiknutí, tak oblíbené ve vilémovském i nacistickém Německu, stejně jako v předrevolučním Rusku, se v posuzovaném textu neustále opakuje a je dokládáno z kontextu vytrženým citacemi nebo fakty, které mají tuto verbální konstrukci podepřít /např. známá žido-zednářské organizace B'nai Brith, jejímž cílem bylo napomáhat evropským emigrantům v USA již od poloviny 19.stol., je zde vydávána za organizaci spikleneckou a zcela utajenou/. Jedná se o jeden z nejstarších stereotypů evropského antisemitismu a kritika Maastrichtské smlouvy je zde jenom záminkou k vytvoření kompilátu náhodně vybraných výroků a historických událostí, jehož posláním je renovovat spiklenecké pojetí dějin. Svědčí o tom i závěrečná výzva, která má být skutečným mementem: "Světový stát i světovou vládu vůbec, ale hlavně světovládu 'ze Sionu' /a tím také maastrichtskou 'Evropskou Unii' jako její předstupeň/ tedy musíme z křesťanského a evropského pohledu co nejrozhodněji odmítnout.' /s.26/

Celý text se zdá formálně i obsahově odpovídat antijudaistické propagandě, jak ji známe z katolické i protestantské publicistiky období německého nacismu, ale i z let před- a poválečných. Pozoruhodné je také to, že jako překladatel německého originálu je uveden Jaroslav Voříšek a že stejné jméno lze nalézt na stránkách zastaveného a jako antisemitismus propagující odsouzeného týdeníku "Politika". V závěru publikace jsou anoncovány knihy podobného obsahu, jejich autorem je jednak tentýž Johannes Rothkranze /autor posuzované brožury /, jednak Manfred Adler, jehož "Synové temnot" jsou typickou ukázkou stereotypního evropského antisemitismu.

Do jisté míry formálně podobným, avšak obsahově odlišným textem je brožura "**Sudetští Němci. Etnická čistka. vyhnání**", viz pol.3/ výše uvedeného seznamu. Také v tomto případě se jedná o propagandistický text, který vychází z teze, že existuje "zločinné vyhnání" tzv. Sudetských Němců, úradek Edvarda Beneše a Josefa V.Stalina, kteří přemluvili Winstona Churchilla a Franclina D.Roosevelta, aby se dopustili zločinu srovnatelného s "etnickými čistkami" na Balkáně v 90.letech 20.století. Podobně jako v předcházejících textech, autoři vytrhávají fakta ze souvislostí /případně je dle potřeby upravují/, podobně pracují i s citacemi různých českých intelektuálů /Tomáše Halíka, Emanuela Mandlera, Václava Malého, Rudolfa Kučery /, s historickými dokumenty, stejně jako s daty, které si běžný čtenář

nedokáže nebo nemůže ověřit. Metodologicky je to v ČR velmi dobře známá metoda, kterou zde pracovali nejen propagandisté nacistického Německa, ale i komunističtí agitátoři /připomínáme jen tisíce stran textů vydávaných AP Novosti nebo nakl. Orbis/

Abychom mohli doložit toto tvrzení, vybíráme zejména takové příklady, které nesouvisí z hlavním tématem, tj. s odsunem nebo, jak se zde uvádí, "vyhnáním Sudetských Němců". Hned na s. 3 se např. uvádí, že označení "Sudetští Němci" se odvozuje z názvu horského pásma "Sudety" /jde tedy o termín geografický /, a že na začátku 20.století byli Němci, sídlící "v okrajových částech dnešní České republiky" souhrnně označeni jako "Sudetští Němci". Tím autoři eliminují fakt politické proklamace "Sudetoněmecké vlastenecké fronty" /Sudetendeutsche Heimatsfront/, založené 1933 Konrádem Henleinem /1934 přejmenované na Sudetoněmeckou stranu -Sudetendeutsche Partai/ a popularizace tohoto pojmenování jako pojmu politického. Opomínají také zdůraznit, že mezinárodního uznání se dostalo pojmu "Sudety" až dohodou čtyř mocností v Mnichově /1938/, a že tato dohoda byla později považována za neplatnou nebo "neplatnou od samého počátku" či dokonce "nulitní", jak uznali představitelé Spojenců již v letech 2.světové války a později i SRN.

Označení "Sudetští Němci" se stalo pojmem ústavně právním ve spolkové zemi Bavorsko až po roce 1945, kdy se "Sudetští Němci" konstitovali jako "kmen" a národ, což bylo potvrzeno úmluvami a prohlášeními z roku 1950. České historické státní právo tento termín nezná a Ústava ČR, která se ve své preambuli hlásí k historické státnosti Zemí Koruny české a k jejich historickým hranicím, existenci "sudetoněmeckého kmene" nebo "sudetoněmeckého národa" také nedefinuje.

Účelová manipulace s pojmem "Sudetští Němci" je zřejmá i z používání pojmu "N ěmci", který je českého původu /podle Dalimila byli "Němci" Bavořici, Sasíci, Durynkové, Švábové, Frankové, Burgundáné, Brabanti, Flandřiané atd./, na rozdíl od německého "die Germanen", příslušníci germánských kmenů, a "die Deutschen", německy mluvící příslušníci a občané různých politických uspořádání na území dnešní SRN, definitivně sjednocených až v roce 1871. "Svatá říše římská" uznávala "gentes Gernnanicis" , kmeny sobě příbuzné, bratrské, jak zavedl císař Karel IV., a neznala moderní pojem "národ", který se i v Německu prosadil až v 19.stol., dokonce až v letech 1845-1848. Domnívám se, že lze považovat tento "omyl" za účelovou manipulaci, který se již "vžil", jak ostatně dosvědčuje i česká politická publicistika 90. let 20. stol.

Zajímavé je také, že se statistika počtu "Sudetských Němců", publikovaná v tomto politickém pamfletu, odvolává na data z roku 1930 /ČSR/ a nikoli na sčítání lidu dle národností z roku 1910 /Rakousko-Uherská monarchie/, které uvádí jako národnostní kritérium "přihlášení se k řeči české nebo 'německé'. Německy mluvící občané Rakouska-Uherska se považovali za "Starorakušany", avšak v posuzovaném textu

se toto označení vztahuje na všechny "odsunuté. Nerozlišuje se tedy, zda obývali jižní Moravu nebo dočasnou provincii "Sudetenland" na severní Moravě s hlavním městem Opavou /1918/, zda žili v Brně, Jihlavě nebo Praze, zda to nebyli tzv. "pémáci" /Lidové pojmenování odvozené od "Bohmen", jak byli nazýváni německy mluvící obyvatelé severních Čech.

Zcela účelové je prohlašování významných osobností jako byli Josef Ressel, Gregor Mendel, Adalbert Stifter, Ernst Mach, Berta von Suttner roz. Kinská, Rainer Maria Rilke, Sigmund Freud, Gustav Mahler, Adolf Loos, Franz Schubert aj. za "Sudetské Němce", protože mnozí z nich zemřeli dřív, než se pojem "Sudetský Němec" a dokonce i pojem „německý národ“ začal používat, jiní byli židovského původu a k národnosti německé se přihlásili /oni nebo jejich rodiče/ až po další vlně germanizace Zemí Koruny české v době centralizačních snah Marie Terezie a Josefa II. /v 18.stol./.

Pokusem o znejistění čtenářů jsou také různé statistiky. Ironizuje se zde výše GNP v ČR poukazem na fakt, že "za ní následuje už jen Namibie, Brazílie, Malajsie, Maďarsko.. .", jako by šlo o země se zaostalými ekonomikami /příklad Malajsie svědčí přímo o ignoranci autorů viz s.17/. Za úspěch "sudetoněmecké ekonomiky" se považuje, že se např. v době ČSR podílela 100 procenty na výrobě hedvábí a prýmkařství /s.16/ a neúspěch a zaostávání komunistické ekonomiky za důsledek "vyhnání Sudetských Němců". Do podobné souvislosti je dáván i růst obecné kriminality a kriminality mládeže v 90. letech 20.stol. Záměrně neúplné jsou citace z prezidentských dekretů roku 1945 /soustavně zde nazývanými "Benešovými dekrety" bez ohledu na jejich ústavní zakotvení a pozdější ratifikaci Národním shromážděním/. Zdůrazňuje se označení slovem "národní" a záměrně se neuvádějí označení "kolaborant", "nacista", "fašista" nebo "antifašista". Také jakákoli poznámka o prezidentu Edvardu Benešovi má povahu difamace a napadání jeho funkce prezidenta v letech Druhé světové války a je tedy útokem na ideu kontinuity ČSR v letech 1938-1945, útokem na samotnou existenci tohoto státu, jak je zřejmé i ze znevažování vyhlášení nezávislosti Československa v roce 1918.

Posuzovaný text opomíjí rozsudky Norimberského tribunálu a zejména si nevšímá tomuto soudu předložených dokumentů "o podílu /tzv. Sudetských Němců -pozn.ZZ/ na rozbití Československa", jejich podílu a spolupráci s nacistickým Německem, jak jsou cit. ve všech publikovaných relevantních edicích dokumentů /zde cit. dle sborníku dokumentů "Norimberský proces I-II", Praha: Orbis 1953, ss. 371- 90/.

Závěrem lze konstatovat, že všechny tři posuzované texty se vyznačují společnými znaky:

1/ zpochybňují výsledky Druhé světové války a instituce, které poválečný politický pořádek vytvářely a vytvářejí: -závěry a rozhodnutí Postupimské konference /1945/, -rozsudky Norimberského tribunálu /1946/, -ideu evropské integrace a vznik Evropské unie,

2/ zpochybňují, v případě vyhlášení nezávislosti Československa,

výsledky Versailleské konference a jejích jednotlivých ujednání,

3/ snaží se dokázat, že vinu za vyvraždění evropského obyvatelstva /včetně Židů/ má někdo jiný než soudy usvědčení viníci a že existuje jakási paralelní vina armád Spojenců a armády německé v době 2.světové války,

4/ podobně vykládají vinu nacistického Německa z pozdější existence komunistických režimů ve Střední a východní Evropě a opakují východiska a argumenty nacistické propagandy z let 1944-1945 /"obrana Evropy před komunismem", "Uchvátí-li tě, zahyneš" - myšlen rudý spár J. V. Stalina aj./ . Záměrně zaměňují příčiny a následky a snaží se kompenzovat zločiny nacistického Německa např. poukazy na ekonomickou situaci ve východní Evropě nebo na excesy komunistických režimů,

5/ vycházejí ve svých závěrech z teorie "židovského" nebo "žido-zednářského spiknutí", jehož cílem je "uchvátit" moc na světě a tomu mají sloužit i instituce Evropské unie,

6/ zejména text o "Sudetských Němcích" neskrývá snahu po dosažení majetkových kompenzací odsunutých Němců /aniž mluví o náhradách válečných škod/ a přímo i nepřímo útočí na dosavadní smluvní ujednání mezi ČR /resp. ČSFR, ČSSR a ČR/ a Rakouskem a Německem,

7/ všechny tři texty obsahují výzvy k činům, jejichž motivem se zdá být nenávisť a zášť vůči českému národu, židovství jako kultuře, náboženství i národnosti, a některé výroky mají dokonce povahu urážek a hanobení skupin obyvatelstva,

8/ podle mého názoru se všechny tři posuzované publikace dotýkají hodnot chráněných Ústavou ČR a útočí na integritu státu i společnosti.

Zejména pro důvody uvedené výše pod body 7/ a 8/ se lze domnívat, že autoři všech uvedených textů jsou vedeni nenávistí a mohou vyvolávat negativní emoce u určitých skupin obyvatelstva a hrubě se dotýkat či dokonce zastrašovat /terorizovat/ ty občany ČR, kteří mají negativní zkušenosti s německou okupací, rasismem a antisemitismem. Pro případné rozhodování o trestně-právní povaze celé záležitosti se domnívám, že by bylo nezbytné posuzovat všechny tři texty odděleně a v širším kontextu. Např. text o "Sudetských Němcích" v souvislosti s německo-českou diskusí o celém problému v 90. letech 20. stol. a s jejími historickými i aktuálními politickými souvislostmi. Text o Osvětimi v kontextu celé revizionistické literatury, text o Maastrichtu v souvislosti s antisemitskou a "spikleneckou" literaturou, jak je publikována v Evropě i USA nejméně od konce 19.stol.

dr .ZdeněkZbořil Univerzita Karlova v Praze Filozofická fakulta

x) V opise jsou opraveny pouze evidentní překlepy.

PROČ MUSELA BÝT DVOJČATA OBĚTOVÁNA

Rudolf Seidl

Mediální smršť, kam se jen člověk podívá. Nejspektakulárnější událost, kterou současná generace novinářů zaznamenala. Kariéra volá, a tak každý píše, reportuje, komentuje. A co se občan „svobodného světa“, honosně také nazýván „konzument“, dozvěděl?

Mnoho tuze zajímavého: například, že Usama Bin Ladin je ztělesněním zla, miliardář a burzovní spekulant, fanatik řídící světový terorismus, který nepoužívá elektronickou a satelitní komunikaci; také už víme, že byl spáchán „zbabělý zločin“ proti mírumilovnému světu svobody, lásky a tolerance, a takový je třeba nekompromisní válkou potrestat. Lidé by se měli dobrovolně vzdát i mnohých občanských svobod, jen když to pomůže v boji proti (potencionálním?) teroristům.

Opustíme nakrátko tento svět nesmyslů, pokrytectví, novinářského slizu a zástupů politiků a jiných hochštaplerů, předbíhajících se v tryznách a projevech servility vůči USA, svět primitivismu a intenze mozkového průplachu dosahujícího úrovně reálného socialismu. Opustíme tedy roli „homo konzument“ a podívejme se na události z 11. 9. 2001 jako homo sapiens.

Na světě, a tím spíše v politice, se nic neděje jen tak náhodou. Je třeba si položit tři základní otázky:

Kdo těmito útoky získal a kdo ztrácí? Proč právě nyní? Která tajná služba (organizace) je schopna tak dokonalou akci logisticky, materiálně a personálně zvládnout?

Důkladná analýza těchto tří jednoduchých otázek vede pouze k jedinému jmenovateli, jistému malému, avšak nesmírně mocnému státu na blízkém východě. Ale popořadě.

Bin Ladin s největší pravděpodobností o útoku buď nic nevěděl, anebo hrál druhořadou úlohu. Důvodů je celá řada. Za prvé je již od útoků na

americké konzuláty, i když mu vina nemohla být dokázána, nejhledanější osobou světa, což omezuje jeho akceschopnost a komunikativnost na minimum, ne-li na nulu. Za druhé Bin Ladin popírá svou účast, což je u tohoto typu akce a člověka, který je tak či tak již odsouzen k smrti, velmi silný argument. Za třetí byl de facto viník určen už pár minut po útoku a celá mediální kampaň měla (a má) za úkol toto obvinění utvrdit a současně odvrátit pozornost od všech ostatních možností. Zde vystává otázka: která skupina lidí (národ) kontroluje média tzv. demokratického světa? Za čtvrté má Bin Ladin usvědčit i skutečnost, že před útokem došlo k výraznému poklesu akcií aerolinek – Bin Ladin spekoval na pádu akcií. Nic směšnějšího už jsem dlouho neslyšel. Ziskupně spekulovat na pádu akcií se nedá! Ten, kdo prodával, snížil své ztráty, ale nic nevydělává. Už samotná představa, že Bin Ladin měl uložen svůj majetek v akciích aerolinek, je velmi komická. Navíc by celý jeho majetek, který se střízlivě odhaduje jen na pár milionů dolarů, nestačil znatelněji ovlivnit kurzy aerolinek. Tento tzv. důkaz jde ve skutečnosti proti úplně někomu jinému. Pokud je mi známo, tak to nejsou Arabové, kdo kontroluje finance, burzu a média, ale trochu jiná skupina s trochu jiným náboženstvím. Proti Bin Ladinově vině hovoří vedle absence věcných důkazů také jako na povel rozpoutaná proválečná kampaň již zmíněných mediálních oligarchů.

K samotnému „kamikadze útoku“ můžeme s určitostí říci, že letadla byla řízena muslimy. Ani Mossad, ani CIA, ani jiná tajná služba nedisponuje lidmi odhodlanými obětovat život za svůj lid a víru. Která tajná služba má tedy dostatek informací a agentů v radikálních muslimských kruzích, aby mohla jejich prostřednictvím sebevrahy „správným“ způsobem nasměrovat a připravit jim chodníček? Která tajná služba má kvůli obraně vlastního státu, dnes a denně ohrožovaného sebevražednými útočníky, za hlavní náplň své činnosti kontrolu a infiltraci radikálních muslimských skupin? Nedokázala již snad nesčetněkrát (i když ne v takovém měřítku), že se nezastaví před ničím, jde-li o zájmy jejího státu?

A nyní to nejdůležitější: motiv. Proč by stát, jehož nejvěrnějším přítelem jsou USA a jehož lidé v nadprůměrném měřítku právě ve WTC sídlili, zorganizoval něco takového?

V USA došlo nedávno k významné změně, s nástupem Bushovy administrativy se velmi výrazně změnila mocenská polarita země. Zatímco za Clintonovy éry příslušníci onoho blíže nejmenovaného vyvoleného národa zaznamenali vrcholný mocenský vzestup a kontrolovali prakticky celou jeho administrativu a vládu, v současné administrativě se až na pár výjimek prakticky nevyskytují. Něco podobného v USA nikdo nepamatuje. Hysterie Demokratů kolem posledních voleb nebyla bezdůvodná, vždyť vítězství Bushe by znamenalo i ohrožení americko-izraelské aliance, což se později také

potvrdilo, když Bush odmítl vojenskou poslušnost Izraeli a naopak vyřkl ultimáta na zastavení izraelského teroru proti Palestincům. Bush se i přes své vítězství pohybuje na velmi křehkém ledu, veškerá média pochopitelně i nadále kontrolují příslušníci onoho blíže nejmenovaného vyvoleného národa, krátce po volbách byli Demokráté schopni zbavením se dvou republikánských senátorů převzít kontrolu nad senátem, a americkou ekonomiku, která již delší dobu balancuje na hranici kolapsu, smí dále kontrolovat prostřednictvím FED (obdoba ČNB) Alan Greenspan.

V této napjaté situaci muselo něco přijít. Často jsem přemýšlel nad tím, jak může vypadat ona rozbuška, která uvrhne USA do války po boku Izraele a současně zbaví finanční oligarchy oné vyvolené národnosti odpovědnosti za neodvratný kolaps nadhodnoceného vytunelovaného dolaru. Skutečnost předčila má očekávání. Je vidět, že u díla byli schopní stratégové, kteří získali mnohem více, než kolik bych dříve považoval za možné. Bush se už jen veze, válka je neodvratná. Dolar se může zhroutit bez toho, aby někdo obvinil Greenspana, jeho nejzkorumpovanější instituci světa FED a jeho soukmenovce na Wall Street ze stamiliardových podvodů s nadhodnocenými akciovými kurzy a ze znehodnocení dolaru tiskem nekrytých peněz. Američané přijdou o své úspory, na vině je přece Bin Ladin. NATO prohlašuje „spojenecký případ“ (to tu ještě nebylo). Izrael paralyzuje svého největšího nepřítele – arabské a perské muslimy. Konečně se můžou v rámci boje omezovat občanské svobody. A v neposlední řadě je válka přece obrovský kšeft.

A přesto si myslím, že se v tomto případě geniální stratégové přepočítali. Zaútočit na USS Liberty, umístit nálož do letadla nebo vyhodit americký konzulát do vzduchu je trochu jiný kalibr, než to, čeho jsme byli svědky 11. 10. 2001. Jedno je jisté: Ten, kdo útok zorganizoval, uvedl v pohyb sled událostí, které je téměř nemožné udržet pod kontrolou. Parazit se sice nasytí, ušetří však svému hostiteli smrtelnou ránu.

Na závěr bych rád vyslovil několik otázek, které v „demokratických“ médiích postrádám: Jak byla ona 4 unesená letadla obsazena oproti stejným letům v jiné dny? Kolik lidí a jaké národnosti odřeklo rezervaci na poslední chvíli, či se k odletu nedostavilo? Kolik významných finančníků apod. se „čistě náhodou“ ve WTC, v Pentagonu a jiných předpokládaných cílech v dané dopoledne nenacházelo, i když tam obvykle v tuto dobu bývají nebo měli být?

Převzato z časopisu Národně - Sociální VÝZVA, říjen/listopad 2001, číslo 9.

Díky patří člověku, který mám zaslal CD s tímto a dalšími články a který tvořil jednu již neexistující internetovou stránku

Ne všechnen materiál na této stránce vystihuje názory tvorců Prefer Statemen

Prefer Statement

10 November 2005

Osvětim - Fakta versus fikce

Rudolf Seidl

Předmluva

Zanedlouho nás bude dělit první desetiletí od tzv. „sametové revoluce“ – nenásilné výměny moci v tehdejší ČSSR. Deset let přerodu v demokracii západního stylu. Jak tento přerod probíhal a kam nás vede, zanechává a probouzí pocity skepse v nejednom z nás.

Situace dnes, kdy stejní oportunisté a přizpůsobivci, kteří ještě nedávno hlásali komunistická hesla, tvoří hospodářskou a politickou elitu „nového řádu“, kdy malé podnikatele likvidují monopoly mezinárodního kapitálu, kdy se „political correctness“ stává základem našeho veřejného života a svobodě projevu jsou nasazovány stále nové a důraznější mantinely, kdy duchovní devastace země má být dovršena vytvořením multikulturní společnosti, není ničím jiným, než co nám bylo od počátku slibováno – „návrat mezi země demokracie, mezi země západní Evropy“.

Problém není nesplněný slib, nýbrž zidealizované představy většiny našich obyvatel o současné západní Evropě. Ta už má dnes s duchovním, kulturním a také mocenským centrem světa, kterým bezesporu bývala, jen velmi málo společného. Jen málokdo dnes pod pozlátkem zdánlivě v bohatství topící se Evropy vidí její skutečné problémy, ztrátu vlastní suverenity, hospodářský úpadek, obrovskou nezaměstnanost, duchovní a kulturní devastaci všech jejích národů, korupci a kriminalitu, a to nejhorší, likvidaci samotného etnického základu evropské civilizace! Utlumení vlastní porodnosti a vytváření nepřirozených multikulturních společností promícháváním s cizorasovými přistěhovalci už dávno není jen lokálním problémem, ale bezprecedentní existenční otázkou celé naší civilizace. Jen málokdo si uvědomuje, že tzv. „politická kultura“ západní Evropy, kterou si naši politikové tak rádi berou za vzor a cíl, se od té naší znechucující v podstatě neliší. Ne politická kultura je, co nás od západní Evropy dělilo, nýbrž „**political correctness** – politická korektnost“ (samocenzura) je tím, co měli a mají naši političtí moralisté na mysli.

Nyní se však již Česká republika může svými politickými, mediálními a soudními praktikami hrdě hlásit do rodiny liberálních

západních demokracií. I do naší země již konečně dorazily nebo si razí cestu zákony kriminalizující „politicky nekorektní“ názory nebo polemiku k tzv. „historicky prokázaným“ nebo „veřejně známým skutečnostem.“ Takové „skutečnosti“ je třeba „zákonně“ chránit a dogmatizovat vždy, když nemají šanci ve veřejné diskusi obstát, zvláště pak jedná-li se o ideové pilíře samotného vládnoucího totalitního řádu. Je smutné, že si po 50 letech toho nejprimitivnějšího totalismu musíme opět zvykat na nová dogmata. Opět se našemu obyvatelstvu neustálým opakováním (výchovným, vzdělávacím, mediálním aj.) vštěpují nediskutovatelné pravdy. Rozdíl je snad jen v metodách – ty dnešní jsou na rozdíl od těch komunistických tak efektivní, že je proti nim téměř každý nezasvěcený jedinec bezbranný.

Výrazem míry svobody každého státu je především jeho soudnictví. Stanou-li se veřejně známé skutečnosti podkladem ke tvorbě restriktivních zákonů a odnímají-li soudům povinnost vázat se na důkazní řízení těchto „skutečností“, přičemž právě jejich zpochybnění tvoří podstatu obžaloby, nastává situace, kdy je obhajobě znemožněno svou obhajobu prezentovat. Nezávislé soudy se tak stávají pouhými formálními vykonavateli vůle monopolních producentů pravdy.

Kdo si vyhrazuje monopol pravdy, která skupina „vyvolených“ byla schopná za poslední staletí soustředit veškerou kontrolu mezinárodního kapitálu, médií, filmového průmyslu a téměř všech kulturně politických oblastí celé euroamerické civilizace do svých rukou, není obtížné vypočítat. Jak obrovská moc a nebezpečí se však za tímto monopolem skrývá, si jen málokdo dokáže připustit. Stačí se pro ilustraci podívat na kterékoli válečné tažení, kterého se tzv. demokratický svět zúčastnil, včetně obou válek světových. Asi nejlepší příklad nám poskytuje stále aktuální irácký konflikt.

Od iráckého útoku na Kuvajt se na nás vyřítilo takové kvantum mediální propagandy, že dnes téměř nenajdete člověka, který by měl o Iráku a S. Hussainovi jinou představu, než o zemi náboženských militantních fanatiků vedenou po světovládě toužícím šílencem. Kdo z obyvatel žijících v zemích „demokracie“ zná skutečné příčiny tohoto konfliktu včetně jeho historického pozadí? Kdo kdy slyšel o irácko – kuvajtských ropných sporech? Kdo byl informován o arogantním postoji Kuvajtu, když se ještě Irák snažil tuto záležitost řešit diplomatickou cestou? Kdo ví o pasti USA ve formě příslibu Iráku, že se v případě, když diplomacie selže, do konfliktu nebudou vměšovat? Kdo slyšel, jak obrovský mocenský a finanční význam tato válka pro USA a především pro Izrael měla? Kdo slyšel o 300 000 obětech na iráckém civilním obyvatelstvu? Nenajde se však téměř nikdo, kdo neviděl srdcervoucí hollywoodskou formou zpracované dokumenty o válečných zločinech na kuvajtských civilistech a neuvěřitelně napínavé hysterické zprávy o každé irácké raketě, která zasáhla Izrael. O tom, že ve stejné době irácké obyvatelstvo zažívalo stonásobně intenzivnější bombardování ze

strany „demokratických“, Židy kontrolovaných mocností, se ale běžný mediální konzument nedozvěděl téměř nikde. Dnes už dosáhlo formování veřejného mínění k této problematice stupně, kdy „naše“ vláda může bez obavy z výrazného odporu obyvatel proklamovat svou připravenost začlenit do podobných „mírových misí“ i naši armádu. Jistě si vzpomínáte, jak málo chybělo začátkem roku 1998 a Irák byl znovu převálcován vojenskou mašinerií. Jenom díky rozhodnému odporu ruských nacionálních kruhů a fiasku vůdčích amerických politiků (židovského původu) Albrightové, Cohena a Bergera před studenty univerzity v Ohio k této „mírové misi“ nedošlo. Vše ale nasvědčuje tomu, že to nebyl poslední pokus rozpoutat v této oblasti další válku. Dokonce se v této souvislosti začalo hovořit i o Iránu.

Dnešní doba nám poskytuje bezpočet příkladů formování veřejného mínění. Stačí se jen pozorně dívat kolem sebe a hledat souvislosti. Rozšiřování NATO, vydíráání Švýcarska americkým bojkotem, postup proti Microsoftu, pokusy zavádění internetové cenzury, plánované zavedení EURA, asijská krize, skandál kolem Clintona, Albrightová Havlovou nástupkyní (!)...žádná z těchto událostí není izolovaným děním, nýbrž přesně cíleným zapadajícím dílem mozaiky celkového obrazu.

Zoufalá informační uniformita panující téměř v celém českém mediálním spektru a absolutní absence (byť jen samizdatová) politicky nekorektních informací nás přinutila přistoupit k projektu, v rámci kterého se pokusíme seznámit Vás s těmi základními a utajovanými aspekty historie a současnosti, které přímo nebo nepřímo ovlivňují náš dnešní život a budoucnost naší země.

Tato brožura je prvním výsledkem této náročné a nákladné práce. Přiblížíme Vám v ní odvrácenou stranu jedné z nejsvatějších celosvětově „veřejně známých a historicky prokázaných skutečností“, která svým významem přerostla v jeden ze základních pilířů poválečného světového řádu. Je jí perzekuce a následné vyvraždění 6 milionů Židů v hrůzných plynových komorách nacistického Německa, označována už i u nás zažitým pojem **HOLOCAUST**.

Vzhledem k tomu, že se zde jedná o téma nesmírně rozsáhlé, ke kterému se váže kvantum literatury a jiných materiálů, není v možnostech této brožury a ani jejím cílem kompletní detailní prezentace celé problematiky. Naší snahou je zpřístupnit, nechat Vás nahlédnout a otevřít Vám cestu k té necenzurované části historie a současnosti, kterou oficiální zdroje zamlčují a seznámit Vás s výsledky mnohaleté práce politicky nekorektních historiků a vědců, tzv. „revizionistů“.

CELÁ PUBLIKACE JE KE STAŽENÍ V SEKCI DOWNLOAD

Aktualizováno (Sunday, 13 November 2005)

Narodne vzdelavaci institut

http://www.vzdelavaci-institut.com/files/index.php?option=com_content&task=view&id=23&Itemid=56

AAARGH

The website was founded in 1996 by an international team

<http://vho.org/aaargh>

<http://aaargh.com.mx>

<http://litek.ws/aaargh>

If you intend to connect to the AAARGH website from France, you need an anonymizer.

<http://anon.free.anonymizer.com/http://www.aaargh.com.mx/>

or: <http://aaargh.com.mx.nyud.net:8090>

We work in French, English, German, Spanish, Italian, Rumanian, Russian, Czech, Danish, Indonesian, Portuguese, Dutch, Hungarian...

The Quarterlies of AAARGH

<http://geocities.com/ilrestodelsiclo>

Conseils de révision

Gaette du Golfe et des banlieues

The Revisionist Clarion

Il resto del siculo

El Paso del Ebro

Das kausale Nexusblatt

O revisionismo em lingua português

Arménichantage

New additions on AAARGH

<http://aaargh.com.mx/fran/nouv.html>

<http://vho.org/aaargh/fran/nouv.html>

Books (260) published by AAARGH on Internet

<http://vho.org/aaargh/fran/livres/livres.html>

<http://aaargh.com.mx/fran/livres/livres.html>

Documents, compilations, AAARGH Reprints

<http://aaargh.com.mx/fran/livres/reprints.html>

<http://vho.org/aaargh/fran/livres/reprints.html>

Free subscribe: (e-mail)

revclar@yahoo.com.au

elrevisionista@yahoo.com.ar

Mail:

aaarghinternational@hotmail.com

AAARGH, TO AVOID DYING STUPID.